mõrema ja mõtlema, mis tähega no ette võtta. Hugeni peeli nõmmepapile perra minnä. Tuo tull ka õige pia. Kui ta lähembalt pühakiivi võtti tunnistallen, ütlet poolkaa: „Jah, fes om pühakiivisõsk. Neda summal taimaš efi kuisa jõdda vihane ja fija ojotamm, vatta vett ja mõtlevat pöölegi. Fija vaeja Kerin teta."

Neasti ediwalt ümbre tfjõõi pühakiivi võtti kaema käimä, ja panti fimä ihre ka raha, neda peraš paotka vätte hoita anti.

Nii tuodi ja korõti halk raha noddo, tälli ilmatu illoš puine Kerin, koke kõšk maašk ilmaš rahwaš ka vähda, koddo tull, pühakiivi võti ja ilofat Kerikud Kaema, Kõik tõi muidogi ka raha kiidi talõ õr ilma, palja peaga. Pühavõtideme oll ilofa kartiweš fise pandi, mida poolkaa ega ojartaja, tuot lõdmise pääwal, wällä laš kanda ümbre Kerida, Kia imme efi tahi, ildar õdr nii: „Kiä, vai mäneš tahi patta om tennä — ku tä kotte kõrd iide kai ottab võtti ümbre Kerida orr vand, — fes tälle Kõrd andis antas.

Nii lõti aastada nelli nõmmend müoda — tull jall hulk raha noddo, ja fuure Kerida pühakiivi pei nõmm koddo, kiwiš Kenäal teta. Nii lõti ofi ka kõrda, ja kiwine Kerid oll täeh, mida ja lial parhilla paštwat näeh. Pühakiivi võtile tälli ka ilmatu illoš kopp, minna teda ega ojatega ütte kõrd ümbre Kerida tuhandide kõrfi lõbi Kaemata. Kaebil om pääl ütte väidene mulgukene, fiall laš õdr paotka pudelaš well pühakiivi võtti pääle mida kaebi mulgek, peraš edefi tagafi kõõrdamiš, wälla laštas jälgi pudela, aka Klaafiderle fise veti fial mitma nõmmide kõrfiga all kõjetas, et teneš mõni Kelägi feafi, vai filmä ra kuigi. Ah, nulle vel; kaawaš, paha kaawaš tulkes fija kõrda. Mõnö tulewa orr fija tetaš mõne paar lota vatta mead, pühakiivi võti ja Keidi Kerida Kaema, pääle vist kõõliffeše niä jalafi, mitu nõrdalt jäägi mõõda.

Keidi aka nämmuga Kerikus watfutas teda telle et tuo pühakiivi Kerifel pääwal fiija pewe pääle tõsti. Nii õieli mu Kaboma efa mõõne mõõne nõmme kõrd."

Liisa.

Minu kimbatus.

See oli 1886 aastal 12. Septembri kommongal, kui ma kato kõnkfiga kerget musta ruuna otte rattendafi naise ja latš fumalaga jälgi ninna rehi pääle lätfi. Rehi tfihk: ütte, kolm orfa. Kõige edimane ja pääl tfihk: 18. Septembril pühendatas Räpina obi perin Mehikoormas; (ka tulli) (mull) kinno fõat olla. Teine tfihk: Mõne aasta eeft jo lõtš kellfja rõfkeša ütelifi:) Räpinä le elämä, — ka fimä kortile vaja, tallen, ja minnen minnä.

Kolmas tfihk: Waia ülc Setu maa forwa, nimelt mõõdu Setfarina nimmä, ehk fõat mõne korjandaše ramma rorra. — Sen hõõn plaanin fõudfi Setumaa ferwale, õdrwa põhja ja Setfri poole, koše lõbi nidi minema, mis ka poole mõtwa aigu pändigi. Sõalt tormaši edefi lähwaše palo leed pitše, kõõri meelega ütte fuurde nülka fiše käämi, et tõal faifate, ja mõne tüki ramma varre tabada.

Tülli koolus. Tull kaarden ei fee ka ramma rorra mütte vätte. Häälmaga ollisa rormsigi jõle kimä, ja noa võtiwa kartolit. Aimult mõõi rorra moor hällator ja lullutes toran latfi, ka neiš-er Kadde midagi. Latfi edefi: Olli Kümme rasta eha rohkemb oräi nõnta — fai katferina tülla, koke ütte tufamba maia fise Kääni. Nüje fõat mõne fõna kolkkeste jutte, nind nasfi ütte ranapuolfe naisterahwa käeft ramma reegelõrefo rällä meelitama, tälle mõnda emme otte lugeden, — nüs ka mull õmer Kõrka lõts. Olli mõnigi rida muusta rolge pääl, — fõat tormar ufs rallale, nüüd kinni-fõnfše meeft tolmüter torre, jal õdrwa kaawa ola, mõne mann, naar fõal Kõrdma ja küsimä: „Ker fa olk? Miä ja ottfit? Mis fell fija afi? Haa! fa tulli fija mis talli-tapu, lenda länni rahtma!" Seda ütelden karas ta mulle üsi kull käsk käepa rinda ja kaehti fõalt teade kõigaten: „Hüi, hülamehe, tooge pahla, kõrkke tiä kinni; fes om waras! Ker mineva nõõli ma kobefe menõk fir ninn, ku fes fama. Minge, kõrkke fooltka fija!"

Nütt ma mehedene rahandi ja õigendi, et ma mitte ütt waras ei kelm ei ole, enge õdwa Kerikuline, Ker fiist lõbi läbi läe. Enk neile olli fee ütt Kõrk, Kar kõnele rei rõnelemada. Sai fõst orru, fai Kogoni waiki ja mõtli: „Joh, naara jo be nüüd wanawara Kooja Kimtaluig, naik nüüd ed „naar ei lõa mõõda naar- ja wõõja" — ehk ma ülel pääl näta rahulik olli, nüüs näile ütlegi: kinnu ei wõtta, — fõtši „kunnik" meeste pääl Kogjen tulli näide reegelõrfi lugu meelde: „Sõa johwat jõuefele, miel mõtel mõtlefše: Mõnigi pinlik minnul lõts piddamiš mõõda, — fõat tulli fooltka, oma enn ja wärmaše tahi „fõig" rinnan, küsin mulle mann faijin mõnda, kuuja ametlikku Keele ja häälega: „Tgk naanapma?" Enk fille pääle ei ole ma waefedene, kui neriduline, mõtelnudi: Sõalegi weel nii weiki naa pääle, ranna pahalt 30 wersta kõõ mood. Kui Setu näiwa, et ma fooltkale midagi ei kartta, küsfesa naa kõrk kinnine fõtsma fuuga: „Kor fa pass hääk?"

Kinnete wõti mõne tafatfe fõna fuuke, rabandi alandikult, et ma fiit ennagi lõbi läe Räpina pääle, ja et ma Kalfsläänaše ole ja fõak ka tule.

Enk fee kõrk ei tähenda pool footmõõde meede ninn neide footka kottale naidagi; kabla tood: torre, ninn ma pidi tarku raamat ja pliiats käeft kartohi pandma, ninn kõe näile källe kinnitama, mida muidgi wõõpa pehmeste ei kõndeta. Linnia olli da fuues hulk nüüe näisi ja tütrida kõõlo, tulem, ker fõa nõlen kogoni illma nattfiwa kuna „tfura jõmpfida" mulgan naaru küfiwi. Meke pofeva ja kõõera ilma pidemba putula ümbre orma rangi, pogoni külmäwarelifel, ja mulotalli fõal meele: „Ehk wõiwa naa minna teel, oma turila pääga ka kummata."

Kui ma waiafelt neide een kinni kõndeta käsfiga fasi — nadfiwa nenä „rehast" pidama, ker meja perremehe Saawiga ütteh lät, waraf Setfrehe rüma. Araati, ille ja tüki, enk kõrk tõmpfiwa ollega: „Ei lõa ma jokk! Ja pitša fuues mier pado peraäiwa käeh, eha pefs kinda rattile maaha, ni lät kõlga jedefi."

Kinnete fai otfufer: „Kutske Jindo Kaaril! Kutske Kaafi Kaaril!" Nüi ka tetti. Fidikeše aga peraft tulli mulle ilmata fuues tahwa Setu Kaaril, ennii fuude nefi kalendo ja nann ja ma tõngutsi tagatan pääga: „Tere Kaaril! Ah, kuis käfi näsi?" Kaaril